

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BREZINA, THOMAS

Toți monștrii mei / Thomas Brezina ; il. de Pablo Tambuscio. - București : Unicart, 2019-
vol.

ISBN 978-606-576-748-5

Vol. 1. : Secretul din casa verde a groazei. - 2019. - ISBN 978-606-576-749-2

I. Tambuscio, Pablo (il.)

821.112.2

Original title: Alle meine Monster. Das Geheimnis der grünen Geisterbahn.

by Thomas Brezina

Illustrations by Pablo Tambuscio

© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin 2014

Traducere din limba germană

Pop Andreea-Ileana

© 2019 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

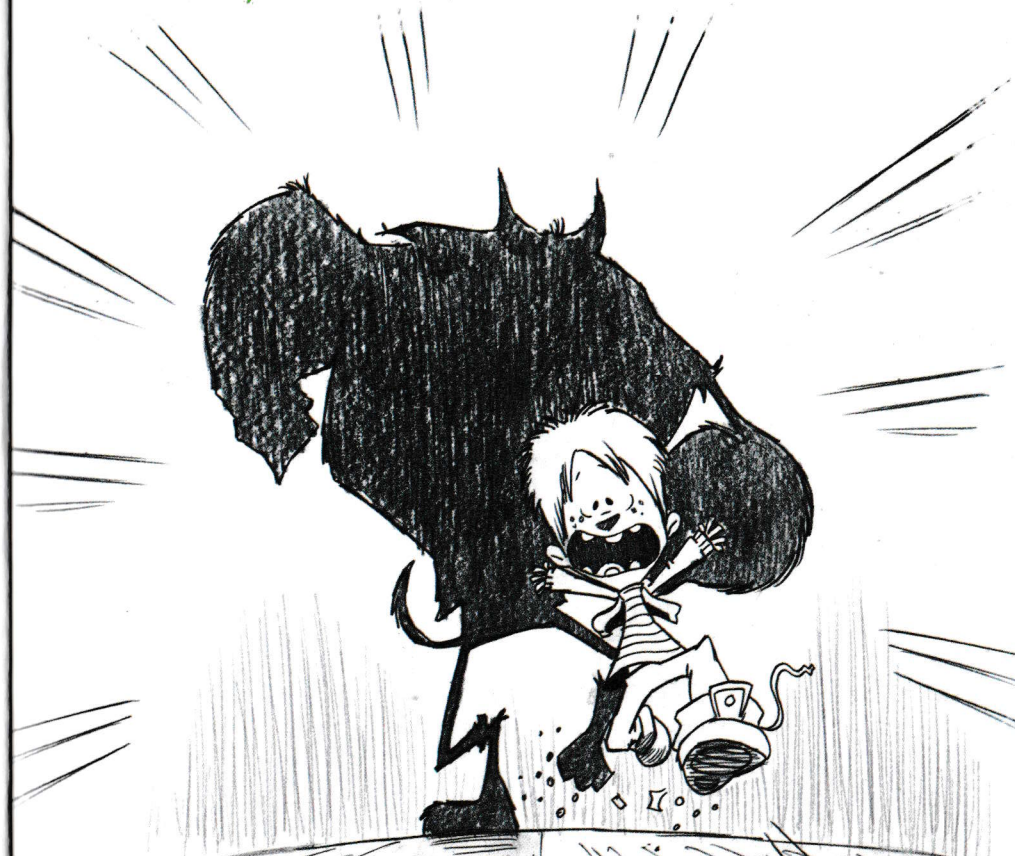
www.unicart.ro
Tipărită în România

TOȚI MONȘTRII MEI

THOMAS BREZINA

SECRETUL DIN CASA VERDE A GROAZEI

ILUSTRAȚII DE PABLO TAMBUSCIO

UN PARIU ÎNFRICOȘĂTOR

VOPSEAUA VERDE CA OTRAVA CU CARE ERA ZUGRĂVITĂ

Casa groazei se scorjise și își pierduse luciul, iar de pe acoperiș priveau două schelete gri și letargice. Mâinile lor osoase, clămpănitoare, se bălăngăneau fără să opună rezistență în bătaia vântului. De fapt, nu arătau deloc înfricoșător. Dar nici nu trebuia. Casa verde a groazei fusese dezafectată și închisă cam cu un an în urmă. Toate ușile și ferestrele erau bătute în cuie, iar intrarea era încuiată cu lacăte și lanțuri grele. Vizitatorii parcului de distracții treceau în grabă pe lângă clădirea verde, fără să știe că ascundea un mister. Un mare mister, înfricoșător, despre care nimeni nu avea habar.

Nici Max nu bănuia nimic când ajunse în parcul de distracții duminică, împreună cu sora lui. Dodo era cam cu patru ani mai mare decât el, și era o scorpie de cea mai joasă speță. În acea duminică, ea se înțelesese în secret să se vadă cu un coleg de clasă. Îl chema Egon, iar Dodo îl considera foarte „dulce și drăguț”. Când să iasă pe ușă, părinții îi amintiră să-l ia și pe Max. Dodo se înfurie din acest motiv.

– Tot timpul trebuie să fac pe bona! bombăni ea.

Îl ținea pe Egon de mână și se plimbau printre galeriile de tragere și jocurile din parc.

– Să stai mereu trei pași în spatele meu, altfel ți-o iei! îi aruncă ea fratelui mai mic.

Curios, băiatul studia atracțiile parcului de distracții. Tatăl său îi dăduse zece euro și Max se întreba ce să facă cu ei.

Din întâmplare, aruncă o privire către Casa verde a groazei și ochii îi rămaseră pironiți pe ea.

Max simți cum un fior îi străbate mâinile și picioarele. Asta... asta nu e cu puțință! Un picior... un picior singur,

fără corp, ieșise pe ușa din spate, care era întredeschisă, și se plimba încolo și înapoi. Max se frecă la ochi, și totuși asta vedea. Un picior... acolo alerga un picior fără corp. În jurul gleznei avea un bandaj care flutura când fugea. Deodată, din Casa groazei ieși o mână groasă și verde, care încerca să prindă piciorul.

– Do... do... Dodo! strigă Max și o trase pe sora lui de jachetă.

Fata se întoarse bombănind.

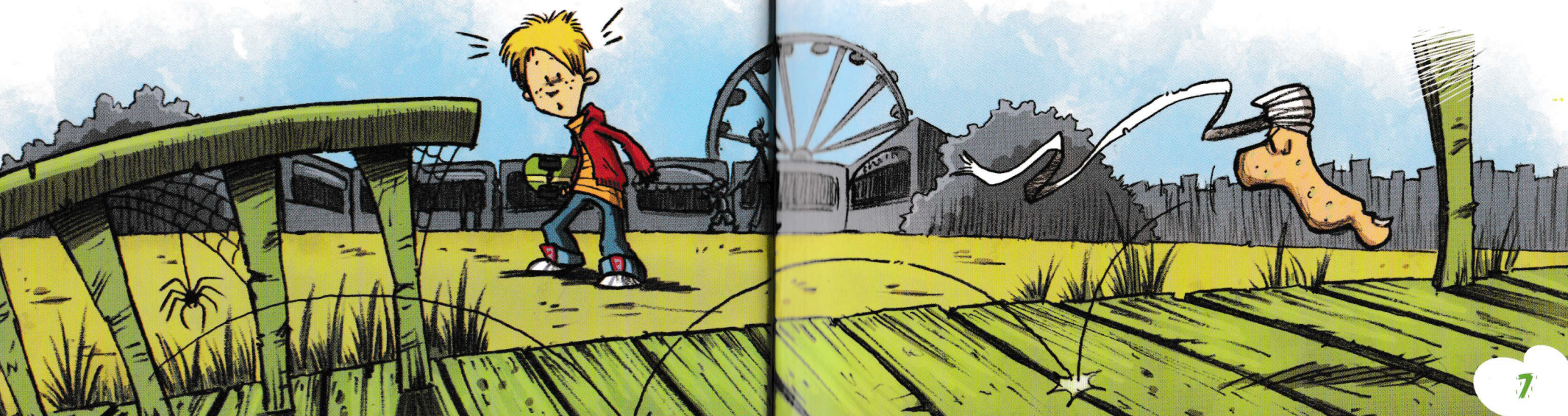
– Ce e, pîrpiriule?

– Ac... ac... ac... acolo lângă Casa groazei... privește!

Dodo își întoarse capul fără tragere de inimă și dădu din umeri.

– Ce ar trebui să fie acolo? pufni ea.

Max privi către ușă – și își ridică ochii uimit. Piciorul cel singur plecase. Nici mână verde nu se mai vedea. Doar ușa mai era un pic întredeschisă.

– Acolo era un picior...! se bâlbâi Max.

Egon îl atinse pe băiat pe frunte și mârâi:

– Și acolo și-au făcut cuib zece păsărele! Delirezi, pirpiri-
ule!

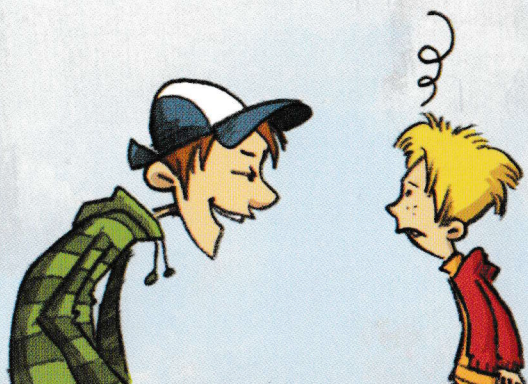
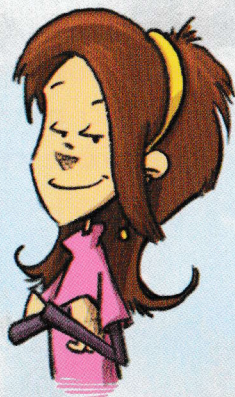
Max începu să tremure de mânie. Doar văzuse cu ochii lui!
Băiatul mai mare n-ar trebui să facă atâtea figuri sub șapca aia
de baseball.

– Pirpiriul vede peste tot numai fantome! își dădu cu păre-
rea Dodo. Max lasă mereu lumina aprinsă noaptea în camera
lui! Când e furtună, doarme cu mami și, când trebuie să rămâ-
nă singur acasă seara, se închide în toaletă!

Egon izbucni într-un râs zgomotos. Max se înfurie și mai
tare.

– Dodo... asta... asta a
fost o răutate. Nu poți să
povestești asta! scrâșni el.

Max se înroșise la față și
se lupta cu lacrimile.

– Asta... nici nu e adevărat! spuse el, dar nu sună prea
convincător.

Dodo îl îmbrânci pe Egon cu umărul și îi făcu cu ochiul,
pregătind parcă o conspirație.

– Pun pariu că pirpiriul n-are curaj să meargă în Casa groa-
zei, chiar dacă e părăsită! șopti ea.

Max simți cum i se ridică fiecare fir de păr blond de pe cap.

– Și mai pun pariu că nu va rezista nici jumătate de oră în
casa aceea fără să facă pe el! încuviință Egon rânjind.

Max ar fi preferat să o ia la fugă, dar asta l-ar fi făcut să se
enerveze și mai mult pe el însuși.

– Pariem că pot să merg în Casa groazei și să rămân acolo
o jumătate de oră! strigă el sfidător.

Dodo îi zâmbi ironic.

– Și pe ce pariem? întrebă ea.

Max simți deodată un mare nod în gât, dar nu voia în niciun
caz să pară un laș.

– Dacă... stau înăuntru... primesc de la voi... douăzeci de
euro! spuse el gâfâind.

Era sigur că Dodo n-o să pună niciodată atâția bani în joc.
Dar se înșelase.

– De acord! răspunse sora lui mai mare. Și, dacă pierzi,
trebuie să-mi dai noul tău joc pe computer!

Întinse mâna către Max, dar acesta ezită.

Egon se aplecă spre el și șuieră:

– Ei bine, micuțule neg? Ai curaj, sau nu?

Nu, Max nu permitea nimănui să-l numească așa. Bătu pal-
ma. Pariul era în picioare.

Max se uită la ceas. Era patru și șapte minute. La patru și treizeci și șapte putea să iasă afară.

— Pa, frățiorule! strigă Dodo după el, în timp ce băiatul intra în Casa groazei pe ușa din spate.

— Te-ai descurcat foarte bine! îl auzi pe Egon șoptind. Acum în sfârșit nu mai suntem deranjați.

Max se întoarse enervat și strigă:

— Știam oricum că voi vreți doar să vă pupați!

Dodo și Egon intrară puțin în panică.

— Ei, te-a lăsat curajul? îi dădu ghes sora mai mare.

— Nu! zise Max răgușit și deodată nu mai avu voce.

Trase încă o dată aer în piept și se strecură într-o secundă în clădirea întunecată.

— Idiotule, de ce faci asta? se întrebă în șoaptă.

Cel puțin intra un pic de lumină prin ușa deschisă. Max începu să se uite prin încăperea în care se afla, când ușa se trânti în spatele lui. Cu un zgomot puternic, clanta se închise și Max simți că îi stă inima. Se auzi un scrâșnet, apoi un scârțâit, iar ușa fu blocată de o scândură.

DE GROAZĂ!

MAX SE ÎNTOARSE ÎNSPĂIMÂNTAT. IAR AFARĂ SE AUZIRĂ râsetele răutăcioase ale lui Egon și Dodo. Începu să bată cu pumnii în ușă, implorând:

– Vă rog, deschideți! Nu așa ne-am înțeles!

– Dar, frățioare, eu vreau ca tu să câștigi pariul, și nu să ieși afară înainte de a trece o jumătate de oră! ciripi Dodo, prefăcându-se că era de partea lui.

Ce mai șarpe!